

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

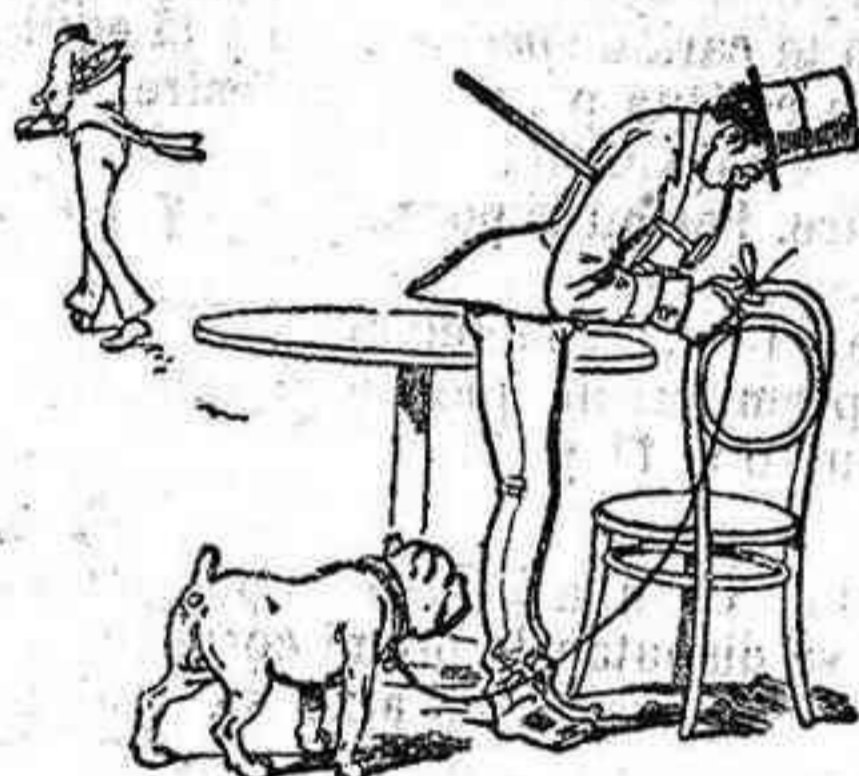
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

<p style="text-align: center;">ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.</p>	<p style="text-align: center;">PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18</p>
--	---

L' AMO Y 'L GÓS.—QUENTO ILUSTRAT.

Hi havia un senyor guapot que portava 'l gos per tot.

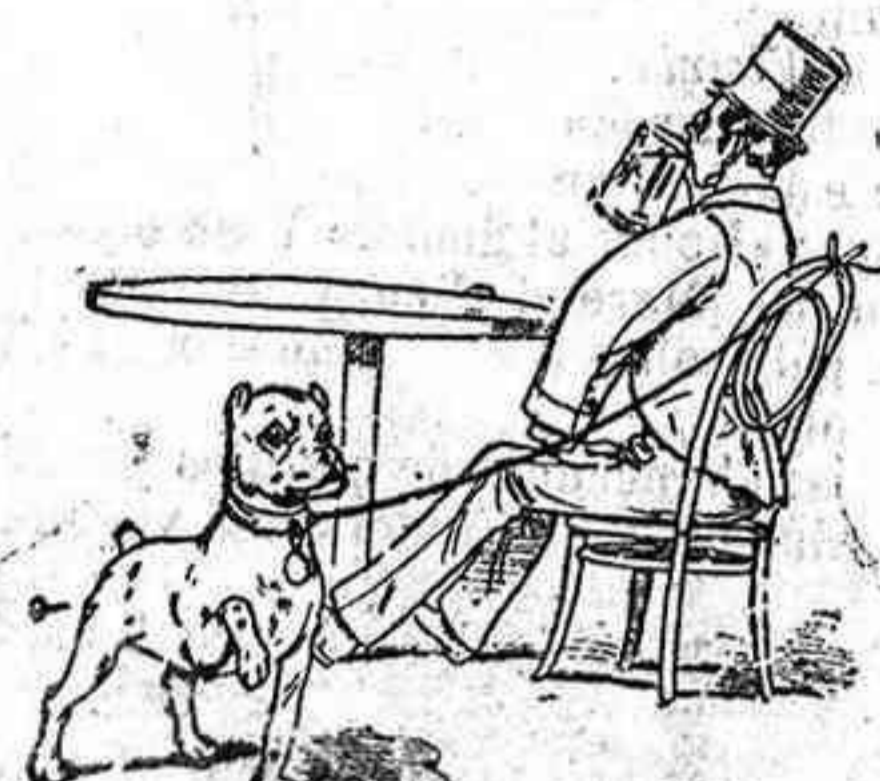
Y vels'hi aquí que un cert dia vá aná á la Cerveseria.

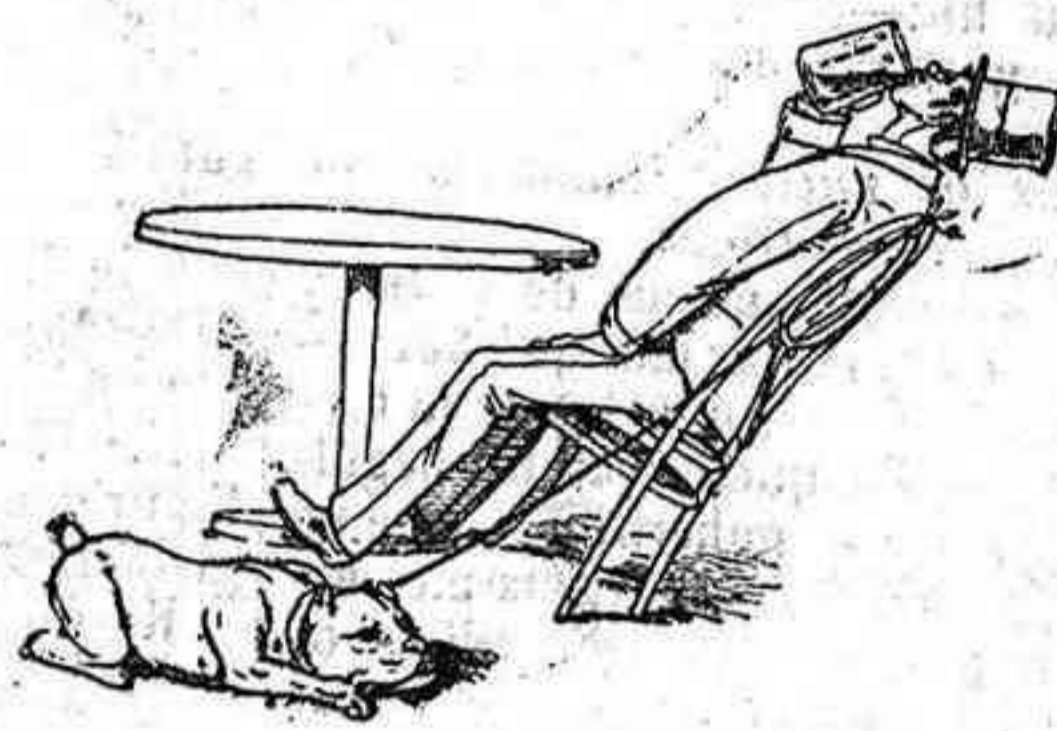
—«Mosso porti mitj cané.»
¿Y el gós que no pendrà re?

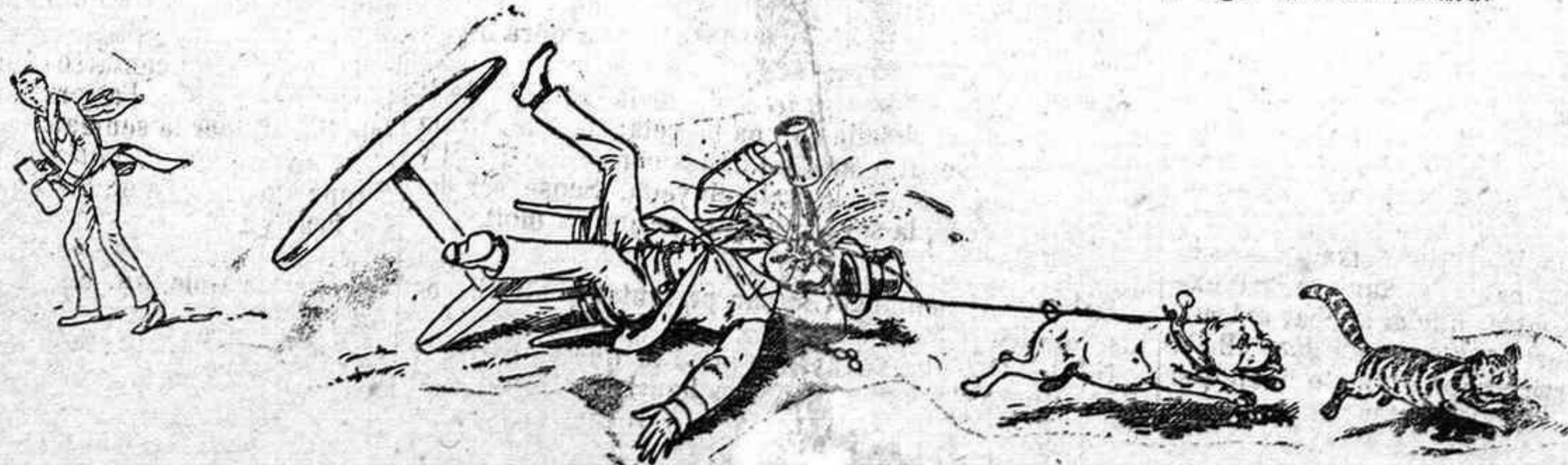
L' amo mira la cervesa, y 'l gós contempla á sa presa.

L' amo la cervesa béu, y 'l gós dret aixeca 'l péu.

L' amo inclina la cadira, y 'l gós está si s' hi tira.

Ja corra darre Véus' aquí 'l cabat.

D' AQUÍ D' ALLÀ.

No en vá Barcelona porta 'l títol de ciutat dels Comptes.

En una de las últimas sessions que ha celebrat l' Ajuntament varen llegir-se 'ls comptes corresponents al últim viatge realitzat per D. Francisco a la Vila del s.

Motivat aquest viatge per assumptos de Barcelona, es molt just que la Pubilla pagui 'l gasto, y pagant lo gasto, es molt just també que linga coneixement de l' inversió de las quantitats gastadas.

Un vot de gracias, donchs, al Sr. Travila, que després de haver anat a Madrid a fer costat a D. Francisco, ha sigut tant amable, que ha presentat los comptes del viatge en sessió pública del Ajuntament, dantnos materia per escriure aquestes ratllas.

No dirém que aquests comptes sigan las *Cuentas del Gran Capitan*; pero si podrian titolar-se *Las Cuentas del Gran Alcalde*, tal es la grandesa que revelan.

Un mes, si fá no fá, vá durar l' expedició y lo gastat puja a 8.473 pesetas 70 céntims, ó sigan 282 pesetas 45 céntims diaris. Los comptes contenen las següents partidas que per mi ja poden passar sense reparo:

A D. Heriberto Capdevila, por el asiento de Madrid a Barcelona, 90 pesetas.—A D. Gumersindo Colomer, por el billete y gastos de viaje de Barcelona a Madrid, 94'37.—Al Sr. Capdevila, por gastos de viaje de Barcelona a Madrid, 88'75.

En tot aixó no hi ha res que dir.

Peró entremitj s' hi troban las següents partidas:—A D. Julian Alvarez, por cigarros, 86 pesetas. ¡Aquest Julian Alvarez no es cap estanquer: es un fabricant de l' Habana y no sabem com s' ho haurá fet D. Francisco per comprarli 'ls puros directament y ferse doná 'l recibo.)

—A D. Teodoro Andrés, por los asientos y conduccion de equipajes, 362' pesetas 25 céntims. Es de creure que la comissió se 'n duria molt feto. A no ser que las patillas de D. Francisco paguin excés.

—Gastos de fonda, pesetas 5.645'05. ¿Qué tal? Una de dos: ó las fondas de Madrid son molt caras, ó 'ls nostres regidors quan viatjan procuran deixar ben sentat l' antic renom de las barras catalanas. ¡5.645 pesetas y 5 céntims per vianda en 30 dias! ¡Tira peixet! No 'ls faria jo la vida.

—A Agustín Blazquez, por los telegramas, gastos de viaje, efectos de escritorio y demás, pesetas 422'03. Las cinch mil y pico de pesetas de la fonda son lo tall; las quatrecentas y pico de aquesta partida son la salsa. ¡Qué apofitil!

Are vé la bona:

—Al petuquero Belmar, por sus servicios, 102 pesetas. ¡Vint duros, dugas pessetas de perruquer en un mes! Y tingan en compte una cosa, que 'l Sr. Travila casi bé es calvo y duplo que gastí perruquer. De manera que las 102 pessetas han hagut de gastarse totas en arreglar lo busto interessant de D. Francisco de Paula. Pero jo ja ho veig, aquellas patillas exigeixen mitj jornal al menos. ¿Qui no tremola davant de tanta majestat? Jo casi estich tentat a creure que 's fá rissar los pels de un á un. ¿No 'ls sembla que unicament de aquesta manera, la feyna del perruquer pot valer vint duros, dugas pessetas.

—Propinas a los dependientes de la fonda, cochero y lacayo, 170 pesetas. ¡Quin gust donar propinas quan la Pubilla paga!

—A D. Antonio Castullo, por el coche, 960 pesetas. Concell que dono al meu fill:—Noy; quan sigas gran feste nomenar arcalde y gastarás 6 duros 2 pessetas cada dia en cotxe.

Partida final:—Asientos de vuelta, conduccion de equipajes, etc., 454 pesetas, 25 céntims.

Una observació: A la anada 'ls gastos de viatge y conducció de equipajes no van costar més que 362 pesetas 25 céntims. ¿Sabrian dir-me perquè los de la tornada pujen 92 pesetas més? ¿Es que duyan los baguls plens de projectes aprobats pel govern? Fins are no n' hém vist cap. La reforma de Barcelona está més espallada que may. ¿Los duyan plens de rosquillas de la Tia Javiera? Podria ser. Pero jo crech una cosa: no en vá van gastar 5.646 pessetas en fonda. Los bons ápats engreixen, y 'ls passatjers grassos per anar cómodos necessitan un asiento més. En aquest cas las 92 pessetas d' excés casi venen justas.

Comprenc que ha de ser molt difícil fer las estátuas del monument a Colon, y ho comprenc més quan veig los bocetos que 's presentan als concursos. Ascendeixen á nou las que representan al immortal navegant, expósadas actualment en lo Saló de Cent.

Passém revista:

N.º 6.—Lema: «Ab las naus que 'm deixaren—los hi descubrí un nou mon.» La figura es xaparra, y l' expressió molt casulana. Sembla que al arribar a América donga la rahó al autor de *Flor de un dia*: «Bello pais debe ser—el de América papá.» Duplo molt que 'ls pedestals pugan ferse per semblant estátua.

N.º 9.—Lema: «12 Octubre 1492.» Colon aguanta un pendó ab la má dreta; y ab l' esquerra está a punt de

donar una estocada. No hi falta més que un toro a sota per ser casi tant gran com Lagartijo. L' expressió de la cara es molt esparverada. Si 's tira sobre 'ls indios de América, avants de batejarlos los romperá la crisma. Per altra part té proporcions y qualitats de factura molt notables.

N.º 11.—Sense lema. Un Colon molt sentit; pero un xich massa teatral: també té 'l pendó ab la dreta y l' espasa ab l' esquerra; pero no ensenya la punta, sino la créu, lo qual ja es una mica més enrahonat. Aquesta estátua que mirada per davant presenta molt aspecte, contemplada de costat, per la part del pendó, desapareix Colon prenent la forma de una cucurulla.

N.º 13.—Lema: «La epopeya de Colon.» No té res d' épica: apoya la má dreta sobre un' áncora y dú l' esperra ficada entre 'l cinturón, que fins sembla que la tinga a la butxaca de l' hermilla. Es un Colon comerciant. No expressa 'l seu rostre cap idea de grandesa: sembla simplement que calculi lo que podria guanyar portant a Espanya un bon cargament de cacao. No obstant presenta, sobre tot de costat, algunas lineas molt vistosas.

N.º 14.—Lema: (transcrit literalment): «Vamos a buscar tesoros inmensos que ennoblezcan nuestra familia y den grandesa a nuestros reyes.» L' autor de aquesta estátua quan enrahona castellá no déu fé 'l ceceo. La seva obra es digne de l' ortografia del lema: concepció magre, figura magre, tot magre.

N.º 15.—Lema: «Colon plus-ultra.—Estandarte y códigos castellanos en Nuevo mundo.» Simbolisme extravagant. Colon trepitja un paper que diu *Non plus ultra* y tremola un estandart que diu *Plus-ultra*, qual estandart s' apoya en un roch que diu *Nuevo Mundo*, mentres ab la má dreta presenta un paper rotllat que diu *Código de Castilla*. Ja fá bé l' autor de posar rétol a tot arreu, perquè sino no s' entendria. Fá com aquell pintor que posava al peu de un gall: «Esto es un gallo.» Veritat es que si 's coluqués l' estátua dalt de la columna del monument ni ab telescopi 's llegirian aquests lemas; pero la bona intenció hi es: lo que no hi ha es Colon, sino un home que diu: «Si no 'us voléu menjar las lleys de Castilla de bon grat, las tragaréu a la forsa.»

N.º 18.—Lema: «... Allí Colon tornant de aquell viatge que duplicá la terra, als péus dels reys catòlics féu rodolar un mon.» Aquest Colon no fá rodolar res: es un bon xicot, que dú un pendó a la má y sembla que digui:—«Pero senyor Rius y Taulet, vol fé 'l favor de dir-me perquè no 'm deixa aná a la professó de Còrpus, tenint un pendó tant maco?»

N.º 20.—Lema: «Colon dió a Europa un nuevo mundo, merced al poderoso apoyo de España.» Estátua acrobática. Colon té cara de *perro sabio* y fá equilibris ab una bola. Bona estátua pel Circo Equestre.

N.º 22.—Sense lema. Colon ab la ma sobre un globo y la gorra a l' altre. Per mi ja pot cubrirse y anarse'n: queda despatxat.

Total: cap que 'm fassi completament felis. Si s' ha de adjudicar lo premi crech que se 'l disputarán las que tenen lo número 9, 11 y 13.

Cinch estátuas de Castilla ó Castilla per parlar com los catalanistas, se disputan lo premi corresponent.

N.º 2.—Una *cocotte* francesa, aixó sí, molt guapa, vestida de amassona. Si sortia al teatro tots los senyors l' hi apuntarian los gemelos.

N.º 4.—Lema: «La heroica.» Cara manxega, castellana de rassa; pero té 'l brás esquerra en una posició tant forsada, que antes de acabarse 'l concurs ja se l' hi haurá adormit.

N.º 5.—Lema: *Victrix*. Actitut com l' anterior; pero la posició es molt més racional. La figura es molt arrogant y 'l casco está ben entés.

N.º 12.—Lema: «Honor al génio.» Y no obstant es l' imatge de la borla. ¡Mare de Déu y quin ós traginal! Está tant repenjada sobre l' escut que sembla impossible que no 'l doblegui.

N.º 17.—Lema: «Vencedora de castillos y ciudades.» Figúrinse una nina de ca 'n Fradera mal vestida y mal girbada.

Resúmen: Per nosaltres la del número 5 es la més passadora.

De Catalunya no n' hi ha més que dugas.

N.º 7.—Lema: *Patria*. Es una real mossa, arrogant, ben entesa, coronada ab un casco y ostentant sobre 'l casco 'l drach de D. Jaime 'l Conquistador. Als péus té un delfi. ¡Gracias a Déu que trobém una obra digna de aplauso sense reserva!

N.º 8.—Lema: *Valor y lealtat*. Es la parodia de l' anterior. Está enclotada en una basseta; ab la má dreta s' aguanta 'l vestit, como si tingués por de tacarse 'l y sobre 'l casco ostenta la rata-pinyada. Sense ser del tot despreciable, la seva vehina la perjudica molt.

Del escribá Santàngel s' han presentat quatre bocetos. Son los següents:

N.º 3.—Ostenta un cartelón que diu que vá entregar diners; pero 'ls té a la má. Més hauria valgut que n' hagués comprat ben bé, perquè, francament, sembla que s' haja arrossegat 'l fanch.

N.º 10.—Lema: *Patriotisme*. Aguanta una caixa, y sembla que vulga entregarla a un noy; pero aquest se tem una broma, jaixis se donan los diners! no se 'n fia, s' encorva y escolta, per veure si dintre hi ha diners ó bé una rata. Y es llástima, perquè la factura del grupo revela destresa.

N.º 16.—Lema: *Fiat*. Un hermós patje aguanta la caixa: Santàngel, després de firmar la donació que té cargolada a la má, senyala la caixa ab la ploma. Es un grupo notable: l' idea está expressada ab dignitat, y tant las figuras com los trajes que vesteixen tenen molt sabor d' época. Es lo busto més petit del concurs; pero en los pots petits hi ha la bona confitura.

N.º 19.—Lema: *Liberalitat*. Té una bossa a la má y no 's pot distingir bé si la fica ó si la tréu de la caixa. Per mi la 'n tréu y se la guarda. ¡Qui sab, Mare de Déu, potser las Cubas baixarán!

Ultim grupo: «Jaume Ferrer de Blanes.» Tres bocetos se disputan lo premi.

N.º 1.—Lema: «Navegó 33 años por Levante.» Podria anyadir: «Y luego perdió la vista y acompañado de un lazarrillo vendia romances en el Llano de la Boqueria.—El gran romance del descubrimiento de América por un tal Cristóbal Colon, dos cuartos... ¿Qui 'n vol un altre?»—En efecte: 'l noy crida y Jaume Ferrer de Blanes toca la guitarra.

N.º 23.—Lema: *Pro Patria*. Ferrer de Blanes s' está ab un compás donant la llissó a un pobre xicot molt magre, mitj ajonellat als seus péus. Lo xicot sembla que diga ab véu llástimoso:—Mestre, tinch gana: basta de matemáticas.»

N.º 24.—Lema: «Hizo la division por órden de los Reyes Católicos del mar Océano, entre Sus Majestades y el rey de Portugal.» La figura divideix dos escuts que aguanta un noy, ó més ben dit de un escut ne fá dos. Lo noy tot estranyat sembla que diga:—¡Ay! ay!—Prescindint de que 'l tipo no es d' época, l' obra es en nostre concepte la més acceptable del grupo.

Aquí tenen l' opinió de L' ESQUELLA leal y desinteressada. Perdonin los artistas si al ocuparnos de las sevas obras ho fém en forma humorística; es la nostra manera d' enrahonar y consti que no hém volgut ofendre'ls.

Sabém que l' empresa que s' han proposat es difícil, y que sols per haber concorregut al concurs mereixen alabansas. Los premis oferts son magres y 'ls que han concorregut han obrat més aviat moguts per la gloria que pel lucro.

¡Ah si al menos ells poguessen gastar com l' arcalde de Barcelona, 20 duros al mes en perruquer, d' altra manera 'ls lluhiria 'l pél, y otras estátuas farián!

P. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Lo *Bon Retiro* després de haver contribuít a la popularisació de las óperas, posantlas a dos rals l' entrada, podrá alabarse de haver creat y protegit a un gran número de artistas catalans. Baix lo punt de vista proteccionista, mereix aquest teatro l' apoyo decidit dels dos *Foments*.

Dirigeix l' orquesta en Perez Cabrero, qu' es del clima: cantan de baritonos en Bachs y l' Aragón: de baix en Serra, de tiple l' Agneta Gasull, de tenor en Majja (a) Ponsini, (aquest se posa etiqueta italiana) y de seccion tenor en Massip. Algun d' ells no hauria trepitjat may las taulas sense la proporció del *Bon Retiro*. Y seria llástima, perquè en Bachs, per exemple, encare que al comensament no sabia que ferse de las mans, té una véu preciosa.—Recórdis que l' any passat vá comensar en aquest teatro lo baritono Blanchard, que si ell vol estudiar será un artista de cap d' ala.

Desde la nostra última revista s' ha estrenat un' ópera, s' han despedit dos artistas y n' ha debutat una. L' ópera estrenada es *I due Foscari*, que ha sortit molt ajustada, havent alcanstat aplausos tots los artistas. Vájinla a veure; es una composició de Verdi molt poch coneguda a Barcelona. Los artistas que s' han despedit son la soprano Liszt ab la *Traviata*, una de las óperas més ben interpretadas de la temporada y Brunetti ab lo *Trovador*.—Ab lo *Trovador* va debutar la contralt Paolecchi, artista de véu molt ben timbrada, que canta ab gust y sentiment y que sigué molt aplaudida.

Ahir havia de cantarse *I Ballo in maschera*, debutant l' artista Sig. Fattorini, de manera que ja tenim tela tallada per la senmana entrant.

Al *Español*, *Fatinitza* fanatista. L' opereta de Suppé agrada més de dia en dia. Ja tenen funció per las firas y festas.

Divendres de la senmana passada doná 'l seu benefici la tiple Sra. Roca ab l' opereta *La Bella Elena* y dilluns ella y 'l baix Sr. Subirá van despedirse ab *La Tempestat*.—*La Bella Elena* es una obra bulliosa, sembla una ampolla de Champany, se vessa. Pero alguns artistas del *Tivoli* van representarla per l' istil groixut, de manera que 'l Champany vá resul-

tar Champany de Reus.—Dimecres van anar *Los Sobrinos del Capitan Grant* prenenthi part los Srs. Arderius y Colomer. ¡Es llástima que 'l Sr. Arderius tinga 'l cap no més qu' en los negocis y no 'ns proporcioni més ocasions de aplaudir-lo sobre 'l escenari!

Gran novetat al *Circo Ecuestre: Le Carnaval sur la Glace.*

La pista apareix tota nevada. Brilla la néu de un modo especial iluminada per la llum eléctrica. Bonich efecte. Al espectador l' hi venen ganas d' alsarse 'l coll de la levita.

Suposo que som a Rússia. Presididas pèl geni de la néu (qu' entre paréntesis es una inglesa molt gat-xonda) un grupat de bailarinas grans y xicas, vestidas de blanch, ab borrallons per adornos, executan un ball molt airós. Es verdaderament una imprudencia anar entre la néu tant escaridas.

Venen després las relliscadas y las caygudas de un home encarregat de arregarla y de la seva dona, y 'l ridícul ensaig de patinar de un inglés y de una Miss, que donan unas caygudas que jo no sé, francament, com no s' estabellan cada vespre.

Segueix un ball de patinadors y patinadoras, una graciosa escena de noys de estudi que apedregan al mestre ab bolas de néu, y finalment un can-can acrobàtic, únich medi d' entrar en calor en aquell país. Lo can-can s' anima, la pista s' ompla de balladors y patinadors, y cinch ó sis elegants trineos desfilan, completant l' animació del quadre.

Tal es *Le Carnaval sur la glace*: un espectacle animat y vistós, que cada nit alcanza molts aplausos y qu' en las próximas festas alborotará als forasters que vingan a honrarlos ab la seva presencia.

Ahir vá obrir las sévas portas lo *Teatro Romea*.

Per lo tant diré, a imitació del Diari de 'n *Brusi*: «Las castañeras que han sentado sus reales en distintos puntos de la ciudad y el *Teatro Romea* que ha abierto sus puertas al público, anuncian la proximidad del invierno.»

N. N. N.

UN NOU LLIBRE D' EN GUMÀ.

Se titula *Barcelona en camisa* (*) y qui diu Barcelona diu lo mon enter, perque 'l distingit escriptor pinta de má mestre una serie de vicis socials, satirizantlos ab verdader acert.

Las apariencias ab lo vestir y ab lo figurar, las mentidas que tanca 'l tracte social, las trampas de las donas per semblar bonicas, las intranquilidades y enredos de familia, y la part més llástima, es a dir, lo que 's diu de las donas, etc., etc., tot això amenisat ab un prólech y ab un vistassó general que vé a ser l' epilèch del llibre, forman aquest nou tomet de disertacions en vers, en las quals hi campeja aquella pasmosa facilitat y aquell garbo que distingeixen al celebrat redactor de la *Campana de Gracia* y colaborador alguna vegada del nostre periódich.

Y perque no 's diga que alabém a un amich, prescindixin de aquestas alabansas y judiquin vostés mateixos per la mostra.

Aquí vá un fragment de *Barcelona en camisa*:

«¡LÁSTIMA GRANDE QUE...»

I.

Actualment se falsifica
l, oli 'l pa, la llet, lo vi,
lo sabó, 'l fil de cust...
en tot hi ha la gran trafica.
Y com que 'l cap no s' atura
quan comensa a está extraviat,
resulta qu' hém acabat
falsificant la figura.

¡Com se deleyta la vista
ab l' espectacle que abarca,
si un diumenje aném al Parque
a passarhi una revista!

¡De quin modo un hom se pert,
divagant p e d' ilusions,
al veure aquellas visions
que 's remouhen entre 'l vert!

Aquellas nenas tant finas,
tant aixeridas, tant monas,
lluhint sobre las galtonas
dugas rosas purpurinas.

Aquells cossos tant primets,
aquells péus tant ben calats,
aquells cúlis perfumats
tant llisos, tant purs, tant nets...

¿No es vritat que hi ha ocasions
en que un home, si podia,
de cop se las menjaria
totas juntas a petons?

¿No es vritat que al passejarse
davant de allo, 's pert lo cap
y un mira y busca y no sab
cap a quin cantó girarse?

Pues bé: alló que tant convida

a fer volá 'l pensament,
mirat minuciosament.
¿saben qu' es? Una mentida.

II

¡Oh! Si senyors: la blancura
es la dels polvos d' arrós;
aquell rosat tant hermós
es fet ab una pintura.
Aquellas dents son postissas;
aquellas pigas, fantásticas,
aquellas formas elásticas
son polissons y culissas.
Lo cabell es tot comprat,
la frescura una ficció,
es a dir que, en conclusió,
tot es fals, tot figurat.

Quan en algun teatro miran
un teló tan bo que imposa,
¿saben quins treballs suposa
la decoració que admiran?
Igual càlcul han de fer
quan contemplan certas hadas.
¡Quantas horas hi ha empleadas
per pogué sortir al carrer!...

III.

Agafan una senyora,
(es una suposició).
y apartan ab discreció
tot lo que en ella enamora.
L' hi treuhen los anyadits,
lo coloret que tant brilla,
la complicada cotilla,
los bèn calculats vestits,
fassinli luego llensar
las trampas de la cintura...
¿Qué 'ls hi queda? Una figura
que ab prou feynas pot anar.
De la mateixa manera,
passin revista una estona
a alguna nena bufona
de las del cos de palmera.
Tréguinli las musselinas,
lo barret farsit d' embrassos,
lo puf carregat de llassos,
y 'ls talons de las botinas.
¿Qué 'ls ha quedat? Un esquitj,
un manat de ossos y venas
que, ben amidat, apenas
arriba a tres pans y mitj.

IV

Es una rara manía
y de las més cremadoras,
la que las classes senyoras
han agafat avuy dia.
Las nenas encara están
com qui diu mamantse 'l dit,
ja 'ls hi posan lo vestit
per l' istil de dona gran.
Un se figura en certs cassos
mirá una dona rumbosa,
y 's topa ab una mocosa
de dotze ó tretze anys escassos.
Y en cambi molts matronas
que ja podrian desarse,
la pegan per arreglarse
com las polletas bufonas.
¡Las guetas passant neguit
per poguer semblar noyetas!
¡Las noyas volguent ser guetas!
¿Eh, quin món més divertit?

V

Créguinho: aquí res camina
ab pas tant ferm y tant viu,
com aquest art que se 'n diu
la *química femenina*.
Gracias a ella, ab un pinzell
y un xiquet de picardia,
la dona l'esta 's cambia
hasta 'l color de la pell.
Tant aviat sembla una nena
com tot una real móssa;
avuy se 'ls presenta róssa
y al endemá ja es morena.
La má experta que ho sab fer,
retocant allá y aquí,
converteix en seraff
a un qualsevol Lluçifer.

De modo que quan se mira
una figura agradable,
no ha de dirse:—¡Es adorable!
¡Quin tipo més guapo! ¡Tira!—
No senyors: qu' n s' ha mirat
aquell cos de gracias plé,
s' ha de dir —, Lástima, a fé
que aixó no sigui vritat!

ESQUELLOTS.

No estranyin qu' en lo present número no 'ns ocupem de las firas y festas de la Mercé.

Tenim preparat un número extraordinari, dedicat tot enter a las citadas festas y firas. Continirà una gran lámina semi-seria y 'l text será tot alusiu a ellas. Nos hém proposat fer un Número-guia pèls forasters y pèls barcelonins.

Sortirà demá. Per lo tant ja poden amanir dos quartos.

A un pobre carreter de Vich, anomenat Anton del carro, van treure 'l de casa ab l' excusa de anar a buscar una familia a Manlléu.

A Manlléu no hi havia la tal familia y al tornar a casa lo pobre Anton vá trobar que l' hi havian robat tot lo que possehia, uns 600 duros, las economias de tota la vida.

«Vesten Anton
que 'l que 's queda ja 's compon.»

Los recomano de una manera molt especial las carreras de caballs, que jo crech que farán carrera.

En primer lloch, l' Hipódromo de Barcelona, qu' es magnífich, es molt més simpàtic que 'l de Madrid. Lo de Madrid van construirlo ab los diners de la nació y l' de Barcelona es obra d' una empresa particular y anima ab la seva presencia un dels sitis, fins are més desamparats del terme municipal de Barcelona.

En segon lloch, trobantse Barcelona a pocas horas de Fransa ab lo carril, sempre las carreras de aquí tindrán l' alicient de la competencia entre 'ls caballs nacionals y 'ls estrangers.

En tercer lloch hi ha las postas... Pero ja 'n parlarem en lo número de demá.
¡Hip! ¡Hip! ¡Hurra!

Durant uns quants dias los agents de l' autoritat s' han divertit d' alló més.

Figúrinse que pujavan als terrats de las casas y feyan malbé 'ls teléfonos colocats per alguns particulars.
¿Eh qu' es bonich?

«Suceden robos aquí
por todo extremo atrevidos:
Los cacos no son habidos...

y los teléfonos sí.

* *

Lo qual demostra qu' es més fácil destruir un progrés de la civilisació, que detenir a un lladre.

Y aixó que passen cosas deliciosas. Aquí tenen sinó a un redactor de la *Vanguardia*, víctima de un robo en tres parts.

Primera part: L' hi escuran lo pis.
Segona part: L' hi prenen lo rellotje, al anarse'n a casa a la nit, pèl carrer del Carme.

Tercera part: Acaban de resseguirli 'l pis, emportantse'n lo que 's havian descuidat la primera vegada.

Entre la segona part y la tercera vá celebrarse un intermedi molt divertit. Trobantse un germanet seu a la Rambla, un xicot desconegut se l' hi acosta, y sense dirli res, l' hi deixa un paper embolicat entre mans. Dintre del paper hi havia un anell robat en lo primer robo del pis.

* *

Lo redactor de la *Vanguardia* casi vá enternirse davant d' aquest rasgo d' honradés dels lladres y exclamava:

—No digném res: potsè 'ns ho tornarán tot.
En efecte: 'l mateix dia l' hi escuravan lo pis per segona vegada.

La inauguració del nou Cassino mercantil qu' es molt notable, ha coincidit ab una gran baixa de la bolsa.

Un bolsista que avants de l' inauguració guanyava molts quartos, deya parlant del Casino:

—¡Aixó es régio, admirable!
Pero després de la baixa, no veyá sinó 'ls detalls de arquitectura egipcia que tan abundan en aquell local, y exclamava.

—No sè... aixó fá cementiri.
¡Pobre infelís! Fá cementiri perque ell hi havia enterrat la fortuna.

Ha arribat felisment a Buenos Ayres la companyia dels Calvos.

Sent calvos casi bé tots
temo molt que aixis que arribin
los ayres de Buenos Ayres
los prenguin y se 'n costipin.

L' Ajuntament ha acordat concedir una ploma d' aygua a las monjas Arrepentidas en compensació de tres que 'n possehian, quan ocupavan lo convent del carrer del Hospital.

Resultat que 'ls ploma dugas plomas.
Compreh qu' estigan *arrepentidas*.

Aviat s' estrenará una ópera inédita de Wagner titulada *Jesus*.

No s' assombrin si senten parlar per primera vegada d' aquesta ópera. ¿Que no creuhen qu' existeixi? Si, senyors, precisament are s' está escribint.

—Pero en Wagner es mort, dirán vostés. ¿Cóm pot escriure sent difunt?

¡Ah, ignocents!
Si en Wagner es mort, viu lo seu esperit y uns quants esperitistas que 's reuneixen cada dia portan la

(1) Forma un quadern de 32 planas y 's vén a dos rals en la llibreria de Lopez.

ploma. Cap d'ells sab un borrall de música; pero 'ls papers pautats van omplintse qu' es un gust ab las pessas de l' ópera *Jesus*.

Jesús Maria Joseph.

Diumenje y dilluns grans corridas de toros, ab *ganado* del Duch de Veraguas y del Conde de la Patilla, lidiat per Lagartijo y Frascuelo reunits.

Donchs ja cal que s' espavilin perque corridas que tingan tant grans alicients dificilment tornarán á veure's á Barcelona.

Aixis m' agrada l' empresari, que fá un cop d' home.

Pero ja cal que aixamp'i 'l torin, perque lo qu' es per aquestas dos corridas será massa estret.

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

Soch total com vostés veuhen,
un m' arreglo, no dech res,
soch artista. canto al Tivoli
de segona é inversa tres:
prench lo hu quan ne tinch ganas,
prench lo dos quan estich mal
vesteixo bè, bech tercera
y fumo puros de ral.

F. ANET

II.

Lletra vocal es mon hu

y es bèn segú:
Dos es nota musical,
y ho dich formal.
Y tot home qu' es com cal
diu total quan troba á algú.

S. B. DARNIUS.

MUDANSA.

Utensili per jugá
es lo tot posat a;
Qui molt ho acostuma á fé
arriba que tot ab e;
y si per cas pert, al fi
que 's vol matar tot ab i;
un aixi 'n vaig veure jo,
al carrer de tot ab ó.

VERBI-GRACIA.

SINONIMIA.

Vaig caure un dia en un tot
y com que ab en tot anava
vaig veure que se 'n burlava....
Tot que tot l' animalot.

J. CAP.

CONVERSA.

—Qué no tens caló Argemi.
—Caló avuy? Si, 'n fá bastanta,
una xafugor qu' espanta. ...
—Donchs perquè vés de camí?
—Noy, tinch un amich al llit
y 'l vaig á veure.

—¡Pobret!

Com se diu?

—Vaja, ximplet
qué no sabs que ja ho hém dit?

J. M. F. DE PETITS.

GEROGLIFICH.

× ×
I L I
×
er
I

NAS DE PUNTA INGLESA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*En-ve-jo*.
2. Id. 2.ª—*Ca-sa-da*.
3. SINONIMIA.—*Capellans*.
4. MUDANSA.—*Mida-Moda-Muda*.
5. CONVERSA.—*Paquito*.
6. QUADRAT DE PARAULAS.—
MA T A R O
T A R R A S A
R O S A L I A
7. TRENÇA-CLOSCAS.—*Capellades*.
8. GEROGLIFICH.—*Unió es forsa*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

PROBLEMAS ECONÓMICHS.

Lo que succehiria si 'l ram de barbers y perruquers se declaraessin en huelga.